

Évközi 17. vasárnap

Lk 11,1–13

„Amikor imádkoztok...”

Az ima egyidős az emberiséggel és egyidős a vallással. Minden vallásnak meg van a maga imája, imarendszere. A Bibliában is számos imát találunk, sőt Lukács evangéliuma különösen kedveli az imákat. Jézust több alkalommal mutatja be imádkozó helyzetben, valamint, hogy a kiemelkedő személyiségek, mint Zakariás, Mária, Erzsébet, Anna próféta asszony, örömeiket, reményüket imában fejezik ki. Ezek közül a legismertebb imává a Miatyánk vált.

Különböző változatával találkozunk az újszövetségi Szentírásban. Máté és Lukács evangéliuma nem ugyanazt a szöveget ismer-te. A lukácsi változat öt kérésből áll, szemben a Máté-féle változat hét kérésével. Mindkét formula az Atyához szóló fohással kezdődik, melynek része Isten bensőséges megszólítása. Úgy tűnik, Jézus arra buzdít, hogy Istent inkább családtagnak tekintsük, mint távoli, félelmetes idegennek. Jóllehet az Isten és az ember kapcsolatának nem lehet földi modellt találni, mégis az emberi atyaság és a fiúság áll leginkább közel ehhez a kapcsolathoz. Az így emberközelen érzett mennyei Atyához intézett kérések között az üdvösség rend-jére, az egyén és a hívek anyagi javaira, valamint lelki javaira vonatkozó kérések sorakoznak. De szerepelnek a mindennapi kenyérgondra vonatkozó kérések is, sőt találkozhatunk a jó és a rossz választásának zavarára, a kísértésre vonatkozó kéréssel is. Ezek átfogják az egész ember életterét, nem szűkülnek le csak túlvilági vagy csak evilági gondokra. Aki a Miatyánk kéréseit olvassa vagy imádkozza, abban felébred a vágy a teljes emberség iránt. Aki így imádkozik, az Isten teremtő szándékával egyesíti vágyait.

Mindegyikünk imája jól tükrözi lelki fejlődésünket, leírja szelle-mi, lelki horizontunkat. Vannak esetek, a különböző vallások ima-gyakorlatában, hogy az ima csupán egyetlen mondatot vagy kifeje-zést ismételtet, és ezzel a monotoníával elbódítja az embert, leszű-kíti gondolkodását, monomániássá teszi az imádkozót. A fanatizáló imák mindegyike ilyen. Ezek hatására az ember elveszíti azt a nyi-tottságot, amely vele született képessége, és amely megfelel ember-ségének.

Sokat írtak arról, hogy a kereszténység legfontosabb imája nem azonos szöveggel került bele Máté és Lukács evangéliumába. Ennek elég bonyolult hagyománytörténeti okai vannak, de egy dolgot kétségtelenül állíthatunk. Az ókeresztény egyház ebben az időszakban még szilárd kötöttség nélkül őrizte Jézus imádkozó hagyományát. Nem azzal a görcsös azonosságtudattal, amivel a farizeusok vagy a szaduceusok, akik olyan nagy jelentőséget tulajdonítottak a kötött formáknak. Az evangéliumok hívő közössége Jézustól megtanulta az imádkozás művészetét, és a saját szavaival adta vissza a Mestertől tanultakat. Nem formulát sajátítottak el, hanem imádkozó magatartást.

Néhányan elismerik, az embert formálják az általa használt szavak. De a modern ember néha megfedkedezik a leginkább embert formáló szavakról, az imádságról. Mai magyar nyelvi kultúránkban elsőkélyesedtek az imádság szavai. A tanult formák gyakorlat híján elfelejtődtek, imáink, ha mégis megszólalunk, sok esetben pillanatnyi szorongásainkat tükrözik, és nem nyílnak meg a jézusi ima pedagógia tágassága felé. Így aztán nem sokat segítenek nekünk, magunknak imádkozunk. Nem Isten nevét akarjuk megszentelni, és nem az üdvösség művét akarjuk előbbre vinni, hanem magunknak kérünk. Ezért sokat tanulhatunk Jézus imájából, mely megőrizte az ember földi és égi dimenzióit, hogy minden szorongásunk ellenére el ne feledjük, két világ polgárai vagyunk.

Az állhatatosan imádkozó tanítvány imája

Áldunk téged, Atyánk, hogy Fiadban szavakba öntötted a Lélek sóhajzásait! Áldunk téged, aki egyaránt vagy Atyánk és barátunk! Áldunk téged, akinek az az akarata, hogy tőled kérjünk, és nálad zörgessünk. Áldunk téged, aki hűséges vagy magadhoz és Igédhez. Hűséged biztos menedékünk lehet éjszaka és nappal. Áldunk téged, aki úgy könyörülsz rajtunk, mint édes gyermekeiden! Amen.